

A bárdok és a mágia

A legelső és legfontosabb dolog, ami velük kapcsolatban elmondható, hogy a bárdok elsősorban dalnokok.

Lehetnek harctéri, vagy krónikás énekmondók, világcsavargó igricek, vagy széptevő udvari trubadúrok, egy dolog mindannyiukban közös: elsősorban dalnokok – még ha szükség esetén képesek is arra, hogy a mesteri ének- és zenetudásukkal előadott dalaikba nagy erejű mágikus hatásokat szöjjenek. Ezen alapelv leszögezése azért szükséges rögtön a legelején, mert szem elől tévesztése esetén az Ynev-szerte ismert mondás, mely szerint „A bárd legkegyetlenebb fegyvere a lant”, annak dacára, hogy varázshatalmával ölni valóban csak ily módon képes a dalnok, hitvány frázissá silányul, ha a dalmágiák hatékonyságát összevetjük a fény- és hangmágiákban rejlő lehetőségekkel.

De ez az összehasonlító, kizárólag hatékonyságorientált szemlélet a legtávolabb a épp tőlük áll, akik számára a hatékonyságnál általában sokkal fontosabb a stílus. Ezért aztán mindenképpen szögezzük le: elsősorban dalnokok ők, s nem illuzionisták, pláne – noha elméletileg többségükben képesek volnának rá – nem gyilkológépek, akik mágikus hatalmukat csupán eszközként használják arra, hogy egyébként sem elhanyagolható harci képességeiket fény és hangmágiával kiegészítve tegyék magukat legyőzhetetlenné. (Ilyen torz lelkekből bizonyos jellegzetes kivételektől eltekintve – mint például Gorvik és

Krán sötét dalnokai – soha nem is válhatna bárd, mivel mesterük hamar felismeri bennük az eltorzult életszemléletet és ezért elhagyja tanítványát. Ezen lények mentalitásához sokkal közelebb áll a boszorkánymesterek, esetleg tűzvarázslók, vagy egyes papok életszemlélete, így az a játékos, aki ilyen motivációkkal kíván karaktert indítani, ne a bárdok mágiját használja eszközként, hanem a mentalitásához sokkal közelebb álló egyéb varázshasználókét.)

Aki valaha is bárdká válik, annak lételeme a stílus, hogy eladja magát, az, hogy szórakoztat, de legalább ennyire az is, hogy önmaga szórakozik, incselkedik és habzsolja az életet. Választott közegében elsősorban találékonysággal és stílussal érvényesül, melynek megcsillogtatását elsősorban a személyes karizmája, mesteri zenési képességei és nagyvilági képzettsége segítik elő, de szükség esetén dalaiba szőtt mágijával, vagy általuk kreált káprázatos fényjátékokkal is képes és hajlandó nyomatékosabbá tenni. Ezen cél szem előtt tartásával elsajátíthat ugyan olyan mágikus módszereket is, melyek segítségével a fényt és a hangot is képes akarata szerint alakítani, de varázslatainak alapja ekkor is művészetének csúcsa: a dal. Ambícióinak célja pedig elsősorban a szórakozás és az érvényesülés, nem pedig a legyőzhetetlenné válás.

Annak ellenére sem, hogy idővel komoly repertoárt sajátíthat el olyan varázslatokból is, melyekkel akár fegyveres önvédelmét is megtámogathatja.

Meggyőződésem, hogy a bárdok képzése is a fentiek jegyében kell, hogy történjék, s hatalmuk alapja akkor is a dal által keltett harmónia marad, ha a dalnok esetlegesen a fény-, vagy hangmágiákban való elmélyülés útját választja fejlődése későbbi szakaszában.

Minden bárdmágia alapja a misztikus erők Összhangzata, melyre a bárdok teljes hagyomány- és mágiarendszere visszavezethető. Az Összhangzat segítségével töltik fel az elméjüket a varázsláshoz szükséges manával így ez értelemszerűen az első azon gyakorlatok sorában, amiket a dalnok elsajátít, mikor arra az útra lép, melynek során az „egyszerű” zenészből varázshatalmú bárdká válik. Az Összhangzat megszólaltatása közben a dal által a lelkében létrehozott harmóniát használja fókusként, hogy segítségével elméjét megnyissa a Felsőbb Szférák felé, ahonnan misztikus energiáit feltöltheti. Épp ezért gyakorlatilag a felhasznált dal nem is bír jelentőséggel, a dalnok elméletileg bármilyen olyan dalt használhat, ami kellő kiegyensúlyozottságot képes előidézni a lelkében, s ezáltal csatornát létesíthet a Felsőbb Szférák felé. Ennek megfelelően az igazán mesteri dalnokok Összhangzata gyakran alkalomról alkalomra más és más a zenélő pillanatnyi hangulatától függően. A bárdok jelentős többsége – lévén inkább művészként, esetleg eszközként tekintenek a mágiájukra, mintsem tudományként – persze nem jut el a tudatosság ezen fokára, hanem akár egész életén át az iskolája, vagy mestere által ráhagyományozott, legfeljebb egyedi stílusa által kismértékben megváltoztatott dalformulát használja.

A módszer egyébként szembetűnő elvi hasonlatosságot mutat azzal, ahogy az egyes természeti népek sámánjai és sámánpapjai különböző mantrák, vagy táncok segítségével idézik elő a szükséges révületet, melyben mágikus hatalmuk kiteljesedik. Sőt távoli rokonság fedezhető fel még a varázslók energiagyűjtő módszereivel is, akik meditáció segítségével teremtik meg azt a tudatállapotot, melyben képessé válnak megnyílni a mágikus energiák befogadására. Persze távolról sem elhanyagolható különbség az, hogy a varázslók a tudatosság sokkal magasabb fokán alkalmazzák módszereiket, ahol a külső közvetítő elem – jelen esetben a dal – használatára már nincs szükség.

Hosszú évek elmélyült tanulásával és gyakorlásával elsajátítják azokat a meditációs és tranztechnikákat, melyek segítségével saját akaratukból, önnön elméjükön belül képesek létrehozni a feltöltődéshez elengedhetetlenül szükséges csatornát, a kiegyensúlyozottság és üresség állapotát. A bárd más módon, zene segítségével éri ugyan el, de a harmóniának ebben az állapotában maga is képessé válik arra, hogy megnyissa az elméjét a Felsőbb Szférák felé – amikhez tudományuk mára már feledésbe merült misztikus gyökerei eleddig megfajtotlen okokból és módon kötik hatalmukat – és onnan megtöltse elméjét a varázslatokhoz szükséges manával. (Mágiaelméleti szempontból a folyamatnak valójában nagy valószínűséggel semmi köze sincs semmiféle felsőbb szférákhoz, lévén a Kristályszférák megcsapolása felettébb valószínűtlennek tűnik, s az istenek szférái is hasonlóan idegenek az énekmondók többségétől. A Felsőbb Szférákhoz való misztikus kötődésük vélhetően nem más, mint csupán egy a művészetük köré szőtt számtalan legenda és misztérium közül, melynek eredete már régen elveszett ugyan, de hagyományaikban a mai napig élénken él és azoknak immáron elválaszthatatlan részévé vált. A mágiájukhoz szükséges manát azonban nem onnan, hanem a többi mágiahasználóhoz hasonlóan maguk is a manahálóból nyerik.)

Varázslatainak létrehozása során a dalnok a fenti folyamaton megy át, de fordított irányban, hiszen akaratát ismét a dal által létrehozott harmónia segítségével nyitja a külvilágra, csakhogy ez esetben nem, a befogadás, hanem éppen a kinyílás a célja. Bizonyos tekintetben a módszert vizsgálva azt kell megállapítanunk, hogy a bárdmágia az ismert mágiaformák közül a legrimitívebb. Hiszen nem csak a varázshasználó elméjét kell ily módon külső eszköz igénybevételével megnyitni – amit egyébként más mágiahasználók is kénytelenek megtenni, ha a varázslatok létrehozásához szükséges igék kiejtésére és a kézmozdulatokra gondolunk – hanem a mágikus energia célbajuttatását is ugyanerre a közvetítő közegre kénytelenek bízni. Megjegyzendő, hogy egyes varázshasználók – mint például a boszorkányok

és boszorkánymesterek - ilyen irányú korlátoltsága is kiemelkedő, ami többek között abban nyilvánul meg, ahogy bizonyos varázslatok során csak az egyik kezüket használhatják teljesen megfoghatatlan, csak a tudatosság hiányából fakadó kondicionáltságukkal magyarázható okokból kifolyólag. Mindenesetre e tekintetben más szempontból is egyedülállóan fejletlennek mondható a bárdok módszere a többi varázshasználó metódusaival szembeállítva, hiszen a dal, mint fókusz kénytelen utat találni a célszemély elméjéhez is, mivel enélkül képtelen lenne kifejteni a kívánt hatást, s ezért esetükben valamilyen sajátos mágikus jelenséggé összefonódik a dal a hordozott varázslattal. Ezért van az, hogy süketekkel szemben a dalmágiák teljességgel hatástalanok, sőt ez teszi lehetővé az avatottak számára az egyik legegyszerűbb, de leghatékonyabb védelmet is, ami bármilyen típusú aktív mágia ellen létezhet. Amennyiben ugyanis befogják a fülüket, ily módon elzárva a varázslat közvetítő közegének, a dálnak az útját, a varázslat egyszerűen képtelen célba érn.

Ugyanakkor egyszerűségében rejlik a nagyszerűsége is a varázslás ezen módjának. Ugyanis a dal minden szükséges körülményt megteremt ahhoz, hogy a varázslatnak a bárd elméje által már kívánt formába öntött energiája célba jusson, ami több előnyt is biztosít az egyéb varázslási módszerek használóival szemben. Egyfelől a dalmágia alkalmazóját nem korlátozza mágikus zóna, de még a látótávolság sem, vagy bármi egyéb olyan hatótávolsággal kapcsolatos korlát, ami a többi varázshasználót sújtja. Egyetlen szempont számít csak: hogy a varázslatot hordozó dal eljusson a célba. Más szavakkal kifejezve: a dálnak a célpont hallótávolságán belül legyen és annak hallását ne akadályozza semmi. Másfelől mivel a dal csupán hordozó, nem maga a varázslat, ezért külső szemlélő számára teljességgel megállapíthatatlan, hogy adott dal milyen mágiát hordoz, avagy hordoz-e egyáltalán.

Ezzel szemben a többi varázshasználó módszerei, mozdulatai és mágikus igéi kívülállók számára is megismerhetők és azután könnyedén felismerhetők, lehetővé téve ezzel a felkészülést a kiváltott mágikus hatásra. A dalmágiák semmi hasonló kötöttséget nem hordoznak, a kívánt mágikus hatás bármikor, bármilyen dalba belefoglalható a dálnok kénye-kedve és a külvilág körülményei szerint, mely változatossággal a dálnokok rendszerint élni is szoktak. Persze a zenésznek viszonylag magas fokon képzettnek kell lennie a dalmágiák terén ahhoz, hogy ennyire rugalmasan képes legyen kívánsága szerinti dalokba foglalni varázslatait, ezért a tanulmányaik kezdetén még csak a tanítójuktól elsajátított dalok segítségével képesek rá, s később, többnyire maguk találják meg a módját, hogy a kívánt hatásokat egyéb dallamokba is beleszőhessék (ellentétben a misztikus erők Öszhangzatával, amivel kapcsolatban sokkal kevesebben jutnak el ugyanehhez a felismeréshez). Ugyanakkor általánosságban mégis jellemző az, hogy bármennyire képzetek legyenek is, a bárdok lehetőség szerint a kiváltani kívánt hatás hangulatához legalábbis közelítő dalt választanak hordozóul, hiszen a stílus és harmónia iránti igényük ezt diktálja.

A fentieknek ellentmondva a magas fokon képzett dálnokok fény- és hangmágiáik használata során már képessé válnak arra, hogy varázslás közben a dal-összetevőt elhagyják. Saját magyarázatuk szerint – már amennyiben sikerül olyannal összeakadni, aki hajlandó erről beszélni – a dallam nem a külvilágnak, hanem csupán önmaguk számára fontos a harmónia megteremtéséhez, ezért ezen varázslatok alkalmával elegendő mindössze gondolniuk a dallamra ahhoz, hogy elméjük a kívánt mágiát létrehozassa. Egyéb típusú varázslataik azonban továbbra is megkívánják a dal-összetevőt, fény- és hangmágiájuk feltehetőleg csak azért nem, mert ezek két rendkívül csekély ellenállású „anyag”, a fény és a hang manipulálására szolgálnak, s így hozzájuk elegendő csatorna a dálnok akarata. Más varázslatai során a bárd sokkal nagyobb ellenállásba ütközik, ezért a dal, mint közvetítő közeg nélkül varázssereje nem képes kiváltani a kívánt hatást.

2011.10.31.

Szerző: Cirifischio

Forrás: Szilánkok

Szerkesztette: Magyar Gergely